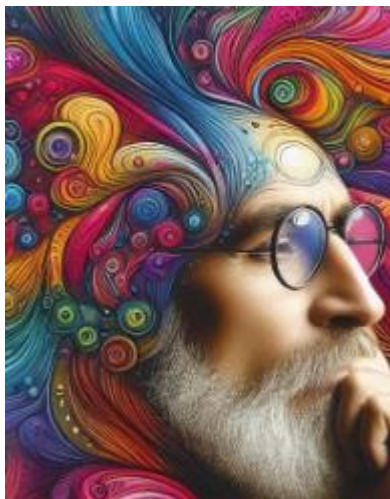

Alma

SunKuWriter
Magazine juni 2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
Sunkuwriter Movement

#SunKuWriter

Tomme netter,
sjelen gir ekko av stillhet,
tomhet i meg.

Tankene virvler, luften er
fanget uten et sted, jeg
puster til jeg kveles.

Ingen tid, intet sted, venter
i skyggene, eksisterer uten
lys, uten luft.

I skyggene av utseendet, kamuflert, er jeg malt og virkelig forandret. Uten
bevissthet mister jeg meg selv i lydens dype sinn.

Brukket i stykker, ideer som fordamper som tåke. Livet flyter, gjennomsiktig, uten
budbringer... bare meg, med meg selv.

Skygger hvisker hemmeligheter,
den kalde månen varmer.

Ord danser tomme, formålsløse, uten ekko. Løse bokstaver, uten mål, som
meg: en penn som har glemt hvordan man skriver drømmer.

Jeg skriver uten å lese, ordene danser i magien av revet papir. Lys og skygge
flettes sammen, hemmeligheter gjemt i blekket.

Drømmer av blekk, falmende minner, utydelighet av rastløse ideer. Formløse
skriblerier, spor som går tapt i sinnets dans.

Minner som er lagret,
gjenfødt i nåtiden,
fremtiden begravet.

Jeg er et speil uten bilde, knust i sjelen, uten en refleksjon i tiden. Når jeg ser meg
selv, faller jeg fra hverandre i speilbildet: et skue som oppløses.

Røyken danser i luften,
tankene snurrer, ekkoet
mumler.

Poeten skriver ikke, tårer
blir til ord, stillheten taler.

Sjelen, usynlig for øyet, men følt i hjertet. Hvisker
hemmeligheter som ingen hører,
For kanskje er sjelen bare ekkoet av det vi er.

På tidens spor løper jeg
smilende baklengs,
galskapen blomstrer.

Jeg er det jeg føler, uten mening. Kanskje finnes det ingen mening i det hele tatt, bare
et reversgir, en flukt inn i tomheten. I stillheten er ordene mitt tilfluktssted,
løse, ubundne.

Noen ganger er jeg et forlatt univers, en natt uten stjerner, en måne som
gjemmer seg. Jeg flykter inn i mørket, der ingen kan finne meg, men kanskje vil
de oppdage meg.

Skrikene mine er ikke mine egne, de er ekkoene av stemmer som danser i
tankene mine. Det trenger gjennom stillheten som ingen hører, men som
skriker så høyt inni meg.

Tiden virvler, ingen
fortid til å tynge den
ned, nåtiden glir bort.

Måtte ordene være vind, uten
vinger, uten mål,
en eneste tanke forlatt i uendeligheten.

Skyggen min lyser meg opp, et lys uten detaljer, en flyktig refleksjon. Noen ganger ser den ikke ut til å eksistere, men den er alltid der, dansende i sollyset.

Ordene jeg ikke skriver, kveler meg,
de blir ikke lest, men de danser i tankene mine. Vers uten
rim, i hodet mitt, uten å tenke.

I nattens stillhet,
et ekko i sinnet danser,
ord får liv.

Verden er diktet vi drømmer om, men ikke skriver. Jeg lever i et univers der
skriften danser uten ord.

I bokstavenes univers danser
ordene, forelsket. En sonett blir
født.

Sjelen som gråter, på
pianoet ekkoer
smerte, melodi og
kjærlighet.

Tomheten gir ekko i brystet mitt,
en skikkelse som danser i mørket,
jeg er en måneløs natt.

I sjelens dunkelhet har
lyset mistet sin ro. Bare
din ledestjerne skinner i
melankolien.

Stillhet roper i mengden,
stemmer ekko uten retning.
Nattens ord, sannhet i
mørket.

Ord er min hud, bokstaver mitt blod. Papiret er universet der jeg puster. Uten skriving er jeg tom, jeg er ingenting.

I tussmørket er jeg lys som danser, hvissing som omfavner. Mellom galskap og eksistensens tyngde skriver jeg uendeligheten.

Jeg er galningen med pennen,
hvor fantasien danser og bryter seg løs.
Papiret fortærer, blekket drypper,
brennende tårer som hjertet bærer.

Uten å skrive er jeg en skygge i tiden. Jeg stopper opp, jeg stagnerer, der ordene dør og stillheten tynger meg ned. Bare i bokstaver puster jeg.

Hvert ord er en puls, hver setning
er luften jeg puster. Uten dem
smuldrer jeg opp i tomhet.

Blikk som taler, år som
går,
Følelser som tynger meg ned.

Tanker som ligger,
trenger inn i blikket, hvor
jeg noen ganger dør.

I skrivingens hav, der dråper blir til universer, forliser jeg med tekster som synger sirenesanger. Hypnotisert synker jeg ned i endeløse vers.

Min reise er en båt uten havn, et forlis som velger havet. Å seile er å leve, å løpe gjennom verdener er å drømme.

Jeg forbereder blekket som en som skjerper sjelen. Mitt blod, mine ord, krigen jeg fører i endeløse setninger. Jeg vinner aldri, men jeg fortsetter.

I tankens tomhet finner jeg meg selv fortapt,

på et sted som ikke er mitt tilfluktssted.
Hinsides fantasien er stillheten en venn.

Fortapt i tiden, funnet i
rommet, spinner jeg, ideer
kommer og går.

Jeg er alt jeg føler, men jeg tømmer meg i løse ord som danser rundt og venter
på å danne setninger... Mening? Kanskje bare i kaoset.

I tomhetens vidstrakthet, der tanken går tapt, befinner jeg meg hengende
mellom ideer som danser i rommet.

Hjertet i stillhet,
i den innestengte luften,
uten pust. Kjærlighet? Bare
i vinden.

Ord flykter, de danser i tomrommet. De er ikke mine, de er ikke dine, de er
vindens. I rytmen av kadencen mister jeg meg selv i ordene som oppløses i luften.

Jeg er fri, men bundet til friheten, jeg
bærer skjebnen av å være bundet, min
egen ulykke, min skjebne.

Blekk fra årene,
på tomt papir danser,
kunst blir født.

Tanker som flyter som havet, ord som danser mellom det enkle og det
komplekse. Fraser uten fornuft, men med sjel.

Ordene danser i kaoset, kolliderer og flykter før jeg rekker å fange dem. Jeg ber dem
om vinger, men alt de etterlater meg er stillhet.

I kunsten ville jeg elske
deg, jeg fløy gjennom
fjerne himmelstrøk, og til
slutt var du her.

Jeg fløy over sjelens stup og omfavnet fallets galskap. Da jeg falt, reiste jeg meg aldri opp igjen. Bare ekkoet av sammenstøtet og svimmelheten holdt meg med selskap.

Ensomhet, strekk ut hånden til meg. Du er broren som foreningen skilte, men i sjelen ble du alltid værende.

Merker på sjelen, de
sårer, de rammer
vesenet. Natten lyser
opp.

I ditt blikk, kjærlighetens hav. Jeg hoppet av båten, jeg sank bare for å se deg. Jeg svømte, jeg svømte, og jeg kunne ikke finne deg.

Farget av blekk, ordene danser i kaos. Stillheten gir ekko, biter av meg går i oppløsning.

Jeg er stillhetens stemme,
et rop som skriften gir ekko
av, fremmedgjort støy.

Jeg stjal fra ordet det sjelen gjemte. Jeg strippet det for mening, rev vekten av det. Da jeg lette etter smerten, flyktet den som en skygge i solen.

Jeg rev ut ord,
blottlagt hud, følelsen
strømmet ut av sjelen min.

Tenkning er en hammer som slår mot sjelen. Jeg lar det flyte, men før og etter veier tungt. Følelser? De er bare... følelser.

Tankene sprer seg,
skyene krysser den blå
himmelen, jeg møter min
Gud.

Jeg er bare en dirigent, blekket er sjelen som strømmer ut på papiret. Jeg er ikke sikker på om det finnes plikter i det å skrive, men jeg følger, for det å skrive er å puste.

Ord flyr i luften, de danser med stjerner, plim! Måneskinnet lyser opp kjærligheten. Bare å være, observere, skrive ... og stillhet skjer.

Dikterens sjel, smerten som brenner,
våkner i livet, gjenstridig smerte. Bånd
faller bort, puster fritt,
ulevde kvelninger, poesi som inspirerer.

Tankestrømmene, ensomme i sin strøm, fører meg til tomheten i en enkelt tanke.
Mer alene enn stillheten selv.

Tom i meg, full av meg. Puster inn, puster ut. Syklusen danser, brystet synger,
stillheten skriker.

Pennen danser over papiret, stiger og synker, skaper riper som får liv. Flyktige
øyeblikk av væren og følelse, der det som skjer, blir understreket.

Jeg holder pennen som en som svinger et sverd, klar til å rive gjennom
stillheten. I øyeblikkets lediggang tenner jeg en sigarett og forbereder meg på
et nytt strek på det blanke arket.

Hvert ord jeg skriver, bærer med seg raseriet fra brystet mitt. Historier som er
fanget i sjelen min, og som ikke engang papiret kan frigjøre.

Pennen danser, blekket flyter, hat
og kjærlighet, gift for å såre.
Den tar imot eller skyver bort, uten ende i sikte.

Poeter har alltid rett, i
kjærlighet er de rene
følelser. Fornuft? Bare i
hjertet.

I dag lener jeg meg mot ordene,
jeg skaper en stillhet som luller,

Jeg sovner i frasens hygge.

Ved livets veikryss, der tiden sier farvel, finner vi en enorm tomhet. Å gi etter er ikke svakhet, det er kunsten å flyte med universet.

Lengsel er et fortapt skip som seiler på
det umuliges hav. Blind følger jeg
begjærets vind.

På himmelens skinner,
forenet i ensomhet, går
de. Hjerter forgjeves.

På reisen mot mysteriet åpenbarer fraværet av en hemmelighet seg, like enkel
og kompleks som en solnedgang som danser i horisonten.

Ord er ekkoet av stillhet, som
munnen holder hemmelig, men
hertet roper ut i vinden.

I fryktens svimmelhet,
herlighet skjult i stillhet,
flamme uten ild.

Den trette pennen
etterlater tårer i papiret,
blekk som stilner.

I sjelens tomhet, i
folkemengdens stillhet,
alene og ikke alene.

Bare ord kjenner vekten av stillhet. Jeg skrev for deg, men til slutt skrev jeg
for ensomheten som ble igjen i meg.

Jeg bærer ord, lette vers
på pusten min,

poesien flyr.

I ord avslører jeg hemmeligheter som sjelen holder stille og hjertet holder. I

havet av tårer,
Jeg dykker ned i ord, jeg finner
meg selv i dypet.

Jeg skriver vers i min sjel,
ensomhet som luller meg,
selskap som ikke vil holde
kjeft.

Da jeg stoppet, talte stillheten.
Penn i hånd, tomhet på papir. Ordene
flyktet, det essensielle ble igjen.

Jeg løper gjennom tiden, ordene danser, skrevet uten stans. Tiden flykter, men
jeg skriver for å fange den.

Mellom skyene i skrivingens alkymi lever og føler du. Først da, med pennen i
hånden, skjer magien.

Mellom tomhet og lyd mister jeg meg selv i ordene som finner meg. Å, hvor
søtt ekkoet av det som er skrevet.

I skrivingen mister jeg meg selv,
i sjelen finner jeg endelig meg selv,
føler ordene.

I fraværet av ord omfavner
mørket meg.
Ordets kraft, lyset som går gjennom.

Å føle og ikke se,
å se på det skjulte
mysteriet, ting forvrengt.

I livets kurver spiller skjebnen. Øyne krysses, ord kolliderer. Mellom øyeblikket og uendeligheten er vi våre egne ulykker.

I den kalde stillheten
roper sjelen på vers,
hjertet er fanget.

Ord i lenker, men de flyr. Skrevet for dem som leser, de setter hjertet fri.

I vindens pust fryser blikket
tiden, et evig øyeblikk.

Tiden er et paradoks: Man lever og dør i den. Øyeblikket er imidlertid det som unnslipper oss.

Å skrive er å leve uten å overleve, en
eventyrlig flukt i tilværelsen.
Den gemmer seg i tiden,
den finnes i ordene.

Kjærligheten er en flamme,
som både varmer og brenner.
Smerten forblir i sjelen.

Blindet av ord ser jeg verden. Jeg
skriver dem ned, jeg mister meg selv i
dypet. Klarhet beruser, dyp stillhet.

Lukket i nuet, skrivingen
slippes ut i luften, roen
pulserer.

Hvordan fanger man tristhet i ord? Den kan ikke skrives, den kan føles. Den skjuler seg i smerten og angsten som allerede er opplevd.

I livets hav, det store blå
håpet, er sorgen
utvannet.

Ordene venter, stille, verken triste
eller døde, de lever når vi
berører dem.

Følelser i ord, et univers i et øyeblikk.

Ord er som frø i hjertet, de spirer over tid. Vi leter etter det rette, men øyeblikket er flyktig. Til slutt er det alltid en stillhet som roper ut det som ikke ble sagt.

Stemmer fra uendeligheten gir ekko, skrik som vekker. Virkeligheten hvisker, hører du den?

Følelser er ord, merker etterlatt i
tiden, liv nedtegnet.

I ordenes stillhet føler ikke de
som ikke leser dem dem. Men vi
reiser i dem.

Blant tåken,
danser natten og begjæret,
jeg mediterer i det fjerne.

Å føle er å leve,
sansene navigerer, sjelen
vibrerer.

Jeg er alene,
ekkoet av min væren
alene, stillheten skriker.

I sentrum av mitt
vesen, bittert og
sjeldent, flyter jeg, min
ånd dykker.

I stillheten av å være, stiger
en ensom misjon opp, et
ekko i tomrommet.

Stjernene danser,
en sky som passerer raskt, alt er
flyktig.

Her er jeg, viklet inn i væren, bare væren. I

mørket finner jeg klarhet,
jo mer skygge, jo mer nøkternhet.
Sjelen danser i stillheten.

Jeg ser på meg selv, jeg
skriver. Komma og
punktum, jeg bygger, jeg
ødelegger, jeg gjenfødes
på stupet.
Mitt rop er å bygge opp igjen

Det er meg, bare meg, uten meg som er alle meg som ikke er meg. Mellom alt og
ingenting er jeg vinden som passerer.

Jeg ser på horisonten og tenker... du er her. Det er sant, du er her. I
morgengryets stillhet, vissheten om din eksistens.

Jeg er og jeg tenker, jeg har glemt ... men kanskje er glemselen bare en
påminnelse om at ikke alt trenger å bli husket.

Tunge tanker,
som en sky som letter, en sjel
som gråter.

Å føle deg er som å danse med vinden, uten å berøre, men med sjelen min virvlende.

Jeg løper, jeg løper, jeg går meg vill. Jeg vil bare løpe, fly uten mål og mening. Friheten danser i mine fotspor.

Skriften vibrerer,
bokstavene flyr i den
enorme dansen av ord.

Hvor mange ganger snubler ikke hjertet og insisterer likevel på å danse? Tenkning,

en merkelig handling,
Å være fremmed for å tenke,
Eller bare å tenke på å være?

Det fremmede er det som omgir
oss, usynlig, men så tydelig, en
fremmedhet som omfavner oss.

Å være befalt uten vilje, hjertet i
knuter, sjelen taus. Frihet, hvor blir
du holdt?

Evig liv, lever og
holder. Aldri tomt,
vi bærer alltid våre sjeler, fulle
av minner.

Jeg blander ideer,
fortynner, skiller,
skaper verdener på
nytt.

I skapelseskunsten er hver dag et nytt blankt lerret. Å skape, gjenskape og
s k a p e igjen ... det er fantasiens uendelige dans!

Å skape er et tomrom fullt av verdener,

hvor intetheten danser med fraværet,
og fantasien er ekkoet av stillheten.

En melankolsk skjebne,
en byrde båret av tiden, et
åndedrag uten lindring.

Illusjonen er livets pensel, sannheten er lerretet. Jo mer vi maler, jo flere stier
dukker opp.

Oppslukt av tanker, knust,
revet fra hverandre, gjenfødes
jeg styrket.

Tankene danser, blikket er
fanget i tiden, evig minne.

Fortapt i rommet, der
rommet er enormt, men
jeg mangler grunn.

Fraværende vandrer
jeg. Jeg leter etter meg
selv i tomrommet, jeg
mister meg selv i
ekkoet.

Jeg vandrer mellom ordene, som en som danser med vinden. Jeg lener meg mot
det rette, og i et åndedrag gir jeg slipp på meg selv.

Mellom fantasien og den virkelige forestillingen er det en flukt. Å fly med den
fulle følelsen av å fly er kunsten som løfter oss.

Denne væsken som størkner og renner ut uten å sprute ut ... et mysterium som
strømmer gjennom sjelen.

Vi fødes og gjenfødes i hvert
øyeblikk, tiden unnslipper oss, men
vi går videre.

Jeg vandrer i brisen, pulserende liv.

Glede og misnøye, selv om
man er fornøyd, er det
forgjeves. Levende,
selvmotsigelse.

Sjelen danser, skyggen omfavner,
letthet og tyngde i full ynde.
Væren som er sol, væren som
passerer.

Brisen som danser,
rastløst sinn møtes, lys som
går fremover.

Lys som skinner,
et vesen som åpenbarer
seg, evig. En refleksjon av
sjelen.

Ord som snurrer, tanker som danser. Det motsatte av å tenke er også et vers.

Ord danser,
i et vers som fortryller,
magi stiger opp.

Tristhet i luften,
frihetens vinger går,
vender tilbake i hjertet.